

„Cuvântul Meu nu Se va întoarce la Mine gol.” - Samenkörner (Neue Folge 2) 1908

Departate, în vestul Americii de Nord, trăia un țăran pe nume Lukas S. - venise din Anglia împreună cu tânăra lui soție în urmă cu douăzeci și cinci de ani. De-a lungul anilor, ajunsese la un nivel confortabil de prosperitate prin muncă grea și neobosită. În tot acest timp, însă, el și soția sa nu reușiseră niciodată să scape complet de dorul de vechea lor casă. Întotdeauna și-au dorit să-și revadă rudele și prietenii dragi din răsăritul îndepărtat. Cu toate acestea, dificultățile au stat întotdeauna în calea îndeplinirii acestei dorințe sincere. Acum, lucrurile se schimbaseră. Șase fii și fiice vor fi capabili să administreze pentru un timp ferma importantă în mod independent. La urma urmei, bătrânii nu puteau ține frâiele în propriile mâini la nesfârșit. Așa că, la urma urmei, puțină pregătire pentru copii era utilă. Așa că, într-o dimineață frumoasă, Lukas a venit la soția sa cu întrebarea: „Ei bine, mamă, nu ar trebui să realizăm în sfârșit planul nostru mult râvnit, de a face o călătorie în vechea patrie? Bani pentru călătorie sunt pregătiți. Copiii sunt atât de mari și de inteligenți, încât conducerea gospodăriei și a economiei nu le mai pot face dificultăți serioase. Însă, multe dintre rudele noastre nu le vom întâlni acolo. Părinții mei au murit amândoi, dar tatăl tău este încă în viață. Sunt sigur că bucuria lui va fi mare să te revadă înainte de a muri.”

Mama Luise a fost de acord din toată inima cu cuvintele soțului ei. Nimic altceva nu mai stătea în calea călătoriei. Pregătirile necesare au fost făcute în curând; în ziua în care urmau să plece, cei doi au călătorit până la cea mai apropiată gară, s-au urcat în tren și au pornit în lumea largă cu un moral ridicat. Prima lor destinație a fost marele oraș New York. Acolo au trebuit să aștepte câteva zile vaporul cu aburi, care urma să-i ducă peste Ocean.

Șederea în imensul oraș cosmopolit nu a fost pe placul celor doi bătrâni. Pentru a-și omorî plictiseala, au vizitat numeroasele obiective turistice. Dar străzile erau adesea murdare și peste tot era o agitație înspăimântătoare. Asta nu prea îi atrăgea. Erau obișnuiți cu curățenia scrupuloasă și cu o viață liniștită într-un cartier liniștit de la țară. Într-adevăr, dacă nu ar fi avut în suflet un dor atât de mare de patria lor și în buzunare un ban atât de frumușel, probabil că s-ar fi întors acasă dezamăgiți.

Așteptau cu nerăbdare plecarea vaporului cu aburi. Starea lor apăsătoare creștea cu fiecare zi care trecea.

Într-o seară, se plimbau pe o stradă îngustă. Deodată au auzit cântări plăcute venind dintr-o casă. S-au oprit amândoi involuntar. Nu mai auziseră așa ceva de mult timp. Era un cântec simplu și frumos, care părea să fie cântat de un număr mare de oameni.

„Haide, mamă”, i-a spus Lukas soției sale, „hai să intrăm aici. O să ne învioreze”.

Zis și făcut. Au intrat într-o încăpere mare și s-au așezat aproape de ușă. Cântecul s-a încheiat curând și cei adunați s-au ridicat în picioare pentru a se ruga. Fără să-și dea seama, ei nimeriseră într-o adunare în care urma să fie predicată Evanghelia. Această descoperire nu a fost cu nimic mai puțin plăcută. Le-ar fi plăcut să părăsească imediat sala. Dar acest lucru era imposibil. Căci rugăciunea abia se terminase, când un domn s-a apropiat de ei și i-a rugat cu amabilitate să vină puțin mai în față, unde mai erau câteva locuri libere. Ce era de făcut? Dacă nu voiau să atragă atenția tuturor celor prezenți, trebuiau să urmeze rugămintea amabilă.

Ghidul lor i-a adus aproape de pupitrul predicatorului. Acesta se ridicase între timp și predica începuse. Lukas și soția lui s-au înfierbântat. O, dacă nu s-ar fi lăsat seduși de cântatul frumos să intre! În vestul îndepărtat, unde se afla moșia lor, nu se găsea nicio biserică pe o rază de kilometri. Chiar nu ar fi avut timp să o viziteze. La urma urmei, fuseseră nevoiți să muncească din greu în fiecare zi, de la răsărit până la apus, pentru a-și asigura traiul! Cum ar fi putut să se gândească la mântuirea sufletului lor?

Viața lor trecuse ca un pârâu care curge liniștit. Niciun eveniment mare sau grav nu-i confruntase pe parcurs. Nu fusese nimeni care să-i trezească din somn. O zi după alta se succedase în monotonia constantă a vieții. Ei deveniseră literalmente absorbiți de grija lucrurilor de pe acest pământ.

Și acum stăteau aici, în orașul mare și ciudat, și trebuiau să plece urechea la glasul Evangheliei împotriva voinței lor. Ce lucruri ciudate au auzit! Nu au fost capabili să înțeleagă tot ce se spunea, dar au înțeles suficient de mult pentru a simți că le arde pământul sub picioare. Trebuiau să plece, să plece din această cameră, să plece din această companie! Dacă ceea ce spunea omul era adevărat, atunci întreaga lor viață fusese irosită, trăiseră în zadar.

În noaptea următoare, somnul i-a părăsit pe cei doi prieteni ai noștri. Se zvârcoleau și se învârtteau fără odihnă pe patul lor. „Toate spiritele rele m-au invadat în această noapte”, i-a spus Lukas soției sale în dimineața următoare. „Ai reușit să dormi, mamă?”

„Nici măcar un minut”, a fost răspunsul. „Să vedem cum ieșim astăzi din acest oraș teribil!”

„Da, așa vom face”, a spus Lukas. Dar nu au ajuns mai departe decât au vrut. Cercetările ulterioare au arătat că vaporul nu va pleca decât peste două zile. Așa că nu au avut de ales decât să se resemneze cu inevitabilul și să aștepte.

Și acum, ce părere aveți, dragii mei cititori și dragele mele cititoare, ce au făcut cei doi prieteni ai noștri în acea seară? Au mers la un concert sau la un loc de distracție, pentru a scăpa de gândurile lor supărătoare? Nu. Mă veți crede, când vă voi spune că și-au întors pașii spre strada unde au auzit în seara precedentă predica care îi impresionase atât de mult? Era ca și cum o putere misterioasă îi atrăsese înapoi cu o forță irezistibilă spre locul unde începuse principala lor suferință. Dar când au ajuns la casa în cauză, au găsit ușa încuiată și nimeni nu le-a putut spune când și unde va avea loc o altă întâlnire.

„Cred că ar fi mai bine pentru mine dacă aș putea măcar să mă rog”, a spus mama Luise în timp ce mergeau mai departe; „atunci poate că durerea apăsătoare de aici ar înceta”. Și și-a pus mâna pe inimă.

„E ciudat”, a răspuns Lukas, „și eu simt aceeași durere”.

În sfârșit, ziua mult așteptată a plecării vasului a sosit și cei doi călători ai noștri s-au îmbarcat. Era un vapor frumos și mare, care transporta mulți pasageri, așa că nu lipseau distracțiile și agitația. Lukas și soția sa, însă, continuau să fie într-o stare atât de nefericită și deprimată, încât nu au făcut cunoștință cu nimeni. Erau închiși în ei înșiși și trăiau doar cu durerea și tristețea lor.

„Ești bolnavă?”, a întrebat o fetiță în a treia zi de călătorie pe sărmana noastră prietenă, a cărei adâncă deprimare trebuie s-o fi observat.

„Da, foarte bolnavă”, a fost răspunsul trist, „aș vrea să fiu moartă”.

„Oh, atunci mă voi ruga pentru tine”, a strigat copila. „Când suntem bolnavi, mama se roagă întotdeauna cu noi”.

Cuvintele simple ale copilului au atins inima soției fermierului. „Da, micuțo”, a răspuns ea, „și eu m-am gândit la asta, dar nu știu cum să încep. Dacă poți, copile, roagă-te pentru noi”.

Cititorul amabil va fi recunoscut deja ce anume i-a adus pe bătrânul colonist și pe soția sa atât de jos. Era povara păcatelor lor. Ei înțeleseseră în acea întâlnire de la New York ceea ce se spusese despre neprihănirea divină, iar Duhul Sfânt făcuse ca în inimile lor să se conștientizeze păcătoșenia lor și vina lor incomensurabilă înaintea lui Dumnezeu. S-a vorbit, de asemenea, și despre harul lui Dumnezeu care fusese revelat în jertfa lui Hristos până în moarte. Dar ei nu înțeleseseră acest lucru până acum; le rămăsese ascuns. Și de aceea se simțeau atât de săraci și nefericiți. -

În timpul nopții s-a iscat o furtună. Corabia se legăna atât de violent încoace și încolo, încât bieții noștri țărani au fost îngroziți. Luise stătea tăcută în patul ei și - se ruga. Se ruga pentru protecție, dar mai ales pentru iertarea păcatelor ei; căci, vai! povara teribilă a păcatului cântărea din ce în ce mai greu. Oare nu exista nicio cale de a se elibera de ea? Trebuia să poarte tot timpul cu ea această teribilă conștiință a vinovăției?

Așa că s-a întins, s-a rugat și a meditat; și deodată inima ei a fost mai ușoară. Nici ea însăși nu știa de unde venea, dar era așa. În acel moment, Lukas a strigat: „Luise, am încercat atât de mult timp să mă rog. Nu poți să mă ajuți un pic? Am un adevărat dezgust față de mine însumi. Și tu simți la fel?”

„Mă rog, Lukas”, a răspuns persoana adresată pe un ton vesel. „Dintr-o dată am învățat să o fac, iar inima mea este atât de ușoară, oh, atât de ușoară. Poate că ne putem ruga împreună.”

Numai Dumnezeu știe ce s-au rugat cei doi în acea noapte, cum au implorat ajutor și pace din angoasa sufletelor lor. Și nimeni altcineva nu trebuie să știe. Numai Dumnezeu ar putea ajuta aici. Numai El a putut binecuvânta puținul care a căzut în cele două inimi ținute captive de indiferență și de atitudini pământești în timpul predicii. O lumină minunată a răsărit deodată asupra lor. Au început să înțeleagă că Domnul Isus, ca Miel fără pată al lui Dumnezeu a suferit pentru păcat și a murit, și că sângele Său curăță de orice păcat. Și cu această înțelegere, în timp ce vântul urla afară și vremea se dezlănțuia, o pace profundă a intrat în inimile lor. Durerea și tristețea au dispărut brusc, iar bucuria și fericirea le-au luat locul. Nici măcar nu știau ce li se întâmplase, cum se schimbaseră totul atât de brusc în interiorul lor. Au vorbit mult timp despre fericirea pe care tocmai o găsiseră și abia spre dimineață au căzut într-un somn înviorător.

La micul dejun au fost întâmpinați de un bărbat, pe care nu-l cunoșteau. „Se pare că vă simțiți mai bine astăzi”, a remarcat el cu blândețe; „probabil că marea v-a afectat în primele zile, nu-i așa?”

„Nu”, a răspuns Lukas cu simplitate, „a fost o durere în suflet.”

Străinul i-a aruncat interlocutorului o privire uimită și l-a privit întrebător în ochi.

„Mi se pare”, a spus apoi, „că v-am mai văzut. Ați fost în New York de curând?”

„Da”, a răspuns Lukas, care acum îl privea și el mai atent pe străin, „și dumneavoastră sunteți omul care ne-a predicat.”

Așa a fost. Domnul lucra ca misionar de oraș într-un oraș portuar englez, dar tocmai vizitase New York-ul în slujba Evangheliei. Acum călătorea înapoi în țara sa natală. Inima lui fusese puțin

descurajată, pentru că nu văzuse decât puține roade din lucrarea sa din America și acum Domnul i-a dat o recoltă neașteptată de bucurie pe corabie.

În acea seară, în sala de mese a vasului a avut loc o foarte fericită întrunire biblică și de rugăciune. Predicatorul găsisese printre călători câțiva oameni care aveau aceleași idei și i-a invitat la această întâlnire. Bineînțeles, Lukas și Luise nu lipseau din cerc. Fericirea lor creștea de la oră la oră. Erau instruiți și întăriți în credința lor de cuvintele celorlalți, iar ei, la rândul lor, se bucurau de harul care fusese acordat celor doi fermieri. La cererea Luisei, a fost chemată și fata care voia să se roage pentru ei.

Ora a luat un curs minunat. Laude și mulțumiri s-au înălțat de pe buzele tuturor către Dumnezeu care făcuse lucruri atât de mari. Luise a cerut mijlocire pentru bătrânul ei tată, pentru ca acesta să-L găsească încă pe Domnul Isus înainte de moarte. Cererea ei a fost îndeplinită și, deși bătrânul nu era cunoscut de niciunul dintre cei care fuseseră adunați aici într-un mod atât de ciudat, cu toții s-au alăturat rugăciunii, spunând Amin din toată inima.

Această seară a rămas mereu de neuitat pentru cei doi prieteni ai noștri. Cine ar fi crezut că șederea lor la New York, care a fost atât de neplăcută, va avea ca rezultat o asemenea binecuvântare pentru ei!

Vaporul a ajuns cu bine la destinație, în Anglia. Au existat sentimente ciudate, amestecate cu melancolie și bucurie, cu care Lukas și soția sa au intrat în țara părinților lor, pe care o părăsiseră cu atâția ani în urmă. Dar totul a fost depășit de bucuria pe care o simțeau acum în Domnul. Orice altceva le devenise inferior.

Prima lor vizită a fost la bătrânul tată al lui Luisei, care locuia cu una dintre fiicele sale. „Ați venit exact la momentul potrivit”, a spus sora Helene, după ce bucuria inițială a reîntâlnirii a trecut; „Tatăl nu se simte bine de câteva săptămâni, iar în ultimele zile a spus că în curând va merge la Isus, pe care L-a cunoscut acum doi ani. El se bucură foarte mult de aceasta. - Dar voi nu înțelegeți nimic despre asta, nu-i așa?”, a adăugat vorbitoarea.

Cititorul amabil își poate imagina surpriza plină de bucurie a vorbitoarei când și-a dat seama că Lukas și Luise îi înțelegeau foarte bine cuvintele. Unde ar fi un suflet credincios care să nu se bucure din toată inima de mântuirea altuia, mai ales dacă este vorba de o rudă dragă? Dar cât de mare a fost bucuria generală atunci când tatăl și fiica s-au salutat și au putut să-și povestească unul altuia despre prețioasa schimbare de inimă care avusese loc în ei toți!

Lukas îi dăduse misionarului din oraș adresa socrului său. În cursul zilei, acesta din urmă a apărut la casa acestuia pentru a-și lua rămas bun de la dragii săi tovarăși de călătorie și, de asemenea, pentru a-i face o vizită bătrânului bolnav cu această ocazie. La cursul conversației care a urmat, s-a aflat, spre marea uimire a tuturor, că una dintre predicile sale, cu doi ani mai devreme, fusese de asemenea mijlocul de a-l conduce pe bătrân la Isus. Indirect, el devenise, de asemenea, instrumentul de convertire a fiicei, care, după cum știm, locuia cu tatăl ei și auzise de la el vestea bună a mântuirii în Hristos.

„O, cât de plină de surprize pline de bucurie este noua viață!”, a exclamat Lukas, încântat și uimit în același timp.

„Da”, a răspuns misionarul pelerin, „acolo unde Isus Hristos este Domnul, te bucuri mai mult de fiecare zi”.

Cei cinci oameni fericiți, atât de intim uniți prin sângele Mielului, au petrecut împreună un timp minunat în camera liniștită a bătrânului. Încă o dată se dovedise adevărul cuvântului profetic: „Pentru că, după cum ploaia și zăpada coboară din ceruri și nu se mai întorc acolo, ci udă pământul și-l fac să rodească și să înmugurească, ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă, tot așa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce-Mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis. Pentru că veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace.” (Isaia 55.10-12)

Sursa: Samenkörner (Neue Folge 2) 1908